

1„Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, je zloděj a lupič.
 2Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. 3Vrátný mu otvírá a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. 4Když je má všechny venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas.
 5Za cizím však nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“
 6Toto přirovnání jim Ježíš řekl; oni však nepochopili, co tím chtěl říci. 7Řekl jim tedy Ježíš znovu: „Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce. 8Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči. Ale ovce je neposlouchaly. 9Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. 10Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti. 11Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.
 12Ten, kdo není pastýř, kdo pracuje jen za mzdu a ovce nejsou jeho vlastní, opouští je a utíká, když vidí, že se blíží vlk. A vlk ovce trhá a rozhání. 13Tomu, kdo je najat za mzdu, na nich nezáleží.
 14Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, 15tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce.

Milá sestro, bratře, slavíme advent. O přicházení Pána Ježíše vlastně vypráví celý Nový zákon. Od jeho narození, až po jeho nanebevstoupení, kdy on sám mluvil o tom, že přijde znova. A jeho druhý příchod je to, na co my čekáme. Je to náš čas, v tomto očekávání žijeme. Není ale na škodu si připomínat ty minulé příchody Pána Ježíše. Od jeho narození, jeho příchody, přiblížení se k lidem, o kterých můžeme v evangeliích číst. Jeho příchod do Jeruzaléma, aby se završilo to, kvůli čemu přišel.

Bůh přišel k člověku, aby ho svět poznal. Bůh přichází k nám. Přichází v Pánu Ježíši. Dává se nám poznat, dává nám o sobě vědět. V jeho příběhu, v jeho slovech. O tom mluví i Pán Ježíš, právě o tom slyšíme i z dnešního čtení.

Ježíšova podobenství, jeho povídání není o ovcích. I když se o nich mluví dost. Slova Pána Ježíše jsou v první řadě, o tom, kdo vede, kdo ukazuje směr, cestu - o pastýři, o tom, který se stává dveřmi k Bohu.

Mluví ale také o těch, které nazývá zloději a lupiči, o těch, které nazývá cizí. Mluví o těch, kdo vchází k ovcím proto, aby kradli, zabíjeli a ničili.

V knize proroka Ezechiele mluví o tom, jak to vypadá, když jsou si pastýři navzájem lidé (Ez 34):
„Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sami sebe. Což pastýři nemají pást ovce? Pojídáte tuk, oblékáte se vlnou, porážíte vykrmené, ale ovce nepasete. Neduživé jste neposílili, nemocné jste neléčili, polámanou jste neovázali, zaběhlou jste nepřivedli nazpět, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově.“

Tito pastýři, ti kdo se za pastýře, za vůdce chtěli vydávat, neměli moc dobrých úmyslů. I když se tvářili že přináší naději, že chtějí lidem ukázat cestu, v konečném důsledku chtěli vést proto, aby to prospělo jim samotným. Ne proto, aby se měli dobře ovce, ne proto, aby se měli dobře všichni. Tak to bývá, když jsou si navzájem pastýři lidí. Když chce být pastýřem člověk.

Dnes okolo sebe slova Ježíšova podobenství slyšíme poměrně často. Slovo ovce, slovo stádo, snad i slovo pastýř jsou, kromě jiných slov, v dnešních souvislostech zcela znehodnocené. Slovo pastýř není chápáno moc pozitivně. A co teprve to Ježíšem hojně použité slovo ovce ... dnes tak často používáme spíš jako prostředek, když chce jeden člověk druhého urazit.

V době Pána Ježíše byl příklad pastýře snadno pochopitelný. Pasením zvířat se lidé živili, použití příkladu tedy bylo srozumitelné. Sice jsme na biblické příběhy pastýře a ovcí zvyklí. Dokonce jsme tady, na vesnicích tématu podstatně blíž. I přesto už to není obraz z naší doby.

Přemýšlela jsem proto, jak bychom si mohli Ježíšovo podobenství pro naši dobu upravit. Kdybychom aktuální obraz pro Ježíšova slova hledali dnes z našeho běžného života, jaký by byl?

Jaké postavy by v něm vystupovali? Podnikatel, zaměstnanci, vlastně by to mohlo sedět. Dobrý ředitel, majitel, šéf, to je dnes skoro pohádková postava. Ten, který se skutečně zajímá, stará o kvalitu výrobků, ale také o dobro svých zaměstnanců. Šéf, kterého by zaměstnanci viděli rádi není moc častý. Mluví se o nich hodně, ale moc jich neznáme. Ale přesto v práci jsou, zůstávají, vědí, že jim prospívá zůstat v ní.

Dnes by tedy Ježíš možná řekl, jsem dobrý ředitel, jsem ten dobrý vedoucí. Stavím se do čela, ale spolu s vámi chci pracovat na společném užitku. Povedu vás k dobré budoucnosti.

Pán Ježíš také řekl: Já jsem dveře - možná se to může zdát jako nesmysl, co tím chtěl Ježíš říci? Nejspíš nemluvil o tom, že je ze dřeva, že je překážkou k něčemu, čeho bychom chtěli, ne měli právo dosáhnout. Dveře do ovčince ale mohou být překážkou, ochranou před těmi, kdo do něj chtějí s nedobrymi úmysly. A pro ovce jsou jistým vstupem na bezpečné místo. Domů. Pán Ježíš tedy otvírá přístup.

Protože kam vedou dveře? Do ovčince. Co je ovčinec? Když jsem nad tou otázkou přemýšlela, dospěla jsem k odpovědi, že je ovčincem sbor, Boží lid. Místo, kde můžeme vydechnout, načerpat, odpočinout si. Ale dveře také slouží k vycházení. Nelze být totiž zavřený v bezpečí ovčince pořád. I ovce jsou opět vyváděny ven. Stejně, jako musíme ze sboru, z jeho bezpečí vycházet my. A jdeme po cestách. Do světa, na pastviny, mezi jiné lidi. Ale můžeme jít za pastýřem. Za tím, který jde před námi, ukazuje cestu, směr, dobrou cestu k dobrému cíli, ve světě, který zas tak dobře neznáme. Příliš často zjišťujeme, že se v něm věci dějí jinak, jak se mají dít, jinak, než jak nám říká selský rozum, nebo logika, nebo srdce.

A nakonec se dostáváme ke stádu. K ovčím. Jsme ovce? Dnes velmi nepopulární slovo. Velmi snadno zneužitelné. Zvedá v lidech silné pocity. Proto náš nový obraz. Skusme tedy být tedy dobrými, užitečnými pracovníky našeho šéfa. Vždyť ani to není obraz můj, obraz nový. I tento obraz Pán Ježíš používá! Můžeme být dobří, loajální, uvědomělí zaměstnanci. Velmi užiteční pracovníci. Zaměstnanci měsíce. Ještě něco víc, můžeme být příteli svého šéfa, svého ředitele.

Ježíš nás zná. Miluje nás. Přestože stejně, jako ovce z podobnosti, nebo jako mnoho zaměstnanců a podřízených děláme hlouposti hodné ovčí. I když jsme někdy taky tak natvrdlí. I když občas jdeme jako berani hlavou proti zdi a narážíme v životě tak, že se z toho dlouho nemůžeme sebrat. Ježíš mě zná – on jediný mě zná opravdu skrz naskrz, s mými světlými i stinnými stránkami, se mými vzlety vzhůru i strmými pády dolů. Vidí do mě. A přesto mě má rád. Ježíš od nás neočekává dokonalost. Ale zve nás a čeká, že půjdeme za ním.

Vždyť o tom mluvil i v úvodních verších dnešního čtení. O tom mluvil, když ho učedníci nepochopili a musel svou myšlenku pro ně rozvíjet dál. Zve nás jít za ním, protože on nás předchází. Zve nás naslouchat, rozlišovat, hledat jeho hlas, protože když jsme jeho, poznáme ho. Jde cestou, po které ho máme následovat před námi. Dobrý šéf.

O tom nás evangelista Jan ujišťuje i na dalších místech svého evangelia:

Jan 2, 12 Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.

Jan 3, 18 Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.

Dobrá zpráva evangelia je, že máme moc. Moc být Božími dětmi. Máme tuto moc, protože Bůh sám se z lásky k nám chce stát našim Otcem. Ti, kdo ho přijmou, kdo vyznávají jméno jeho Syna, jsou v ovcích. Jsou součástí jeho lidu, součástí toho podniku, který spěje do věčnosti.

Bůh přišel k člověku, aby ho svět poznal. Přichází k nám v Pánu Ježíši. Dává se nám poznat. Dává nám o sobě vědět. Zve nás a čeká, že půjdeme za ním. Amen